

 Edebiyat Defteri

gultkaraman -Yazıları-

Oluřturulma Tarihi:
31 Mart 2022 Perőembe

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kùltür ve Sanat Platformu

SA NA DAİR.....

Sana merhaba , dediğimde bilmezdim bu merhabanın soluğumu keseceğini nefessiz kalacağımı... ve bu merhabanın yüreğimde çiçekler açtıracakını.. güzeldi.... sana merhaba demek çok güzeldi. günler geçti....kısa zamanda ne çok şey paylaşmıştım ve yaşamıştım sana dair...

Hoş geldin, dünyama hayallerime,umutlarıma . sen benim hiç kimseye açmadığım kalbime hoş geldin . sen geldin ya. kışlar daha bir bahardı...sanki baharlar daha bir yeşil geliyordu gönlümün kırlarına düşerim daha bir pembeydi. pembelerim daha mavi dolaşıyordu gökyüzünde... sen geldin. baharı verdin yüreğime. sen geldin.. ve gündüzlerime bir güneş daha kondurarak aydınlattın yüreğimi...

Sen geldin işte.... sen bendeydin artık. elimi tutar mısın dediğinde.... sana söyleyemesem de aslında bunlardı benim yaşadığım... bunlardı bana yaşattıkların.... sana elimi uzatmıştım zaten.... sen anlamamıştın.... sana ne kadar yakınmışım... sen ne kadar içimdeymişsin .

Sana dair ne varsa büyüttüm içimde, korudum, sakladım... kimse bilmedi yaşadığımı.. bütün sevmelerimi senin için kullanmıştım... sevdami büyütüp gözbebeklerimde sakladım.... sakladım ... sen anlamadın.... sen bende vardın... ve ben seni... şehirlerce uzağımda sevdim..... bütün şehirler kadar bendeydin....

demıştim sana; sen bahar ortası kış sevinç sonrası hüzün olma ne olur... ama... neden dört yanım karanlık neden dört yanım yalnızlık... ve neden neden... yalnızlığında hep sensizlik neden sensizliğimde hep yalnızlık var.....

işte sen, benim yüreğimde bu noktadasın.... ister kaçıp git ister kal , ve gel tut elimi..... ama sakın .. arada kalma.... ve sakın unutma...canımsın.....cansın. Ve BU ŞEHİRDE SEN VARSIN... SADECE SEN.....

gül tuzcu karaman

BİR KUŞ OLSAM

Yeşilin ve mavinin birleştiği, denizin evim olduğu çok sevdiğim o hoyrat Karadeniz'in küçük bir kasabasında yaşamım başladı. Öyle yeşil ve mavi ki sanki kanatlarımda saklanır gibi.

Küçük ve güzel ama bir o kadar yalnız, ıssız bir kasaba. Her şey sınırlı. İstediklerine çok kolay ulaşamıyorsun. Sanki renklendirmeyi unuttuğumuz bir resim içinde sıkışıp kalmış gibi hissettiğim bir kasaba.

Küçücük yüreğime, arkadaş adına girecek kimsenin olmayışı her sabah gökyüzüne, ağaçlara günaydın demek, balıklarla konuşmak en çok da hayal kurmakla sınırlıydı yaşadıklarım. Sessiz, sözsüz bir kasabada sadece benim sesim vardı sanki.

Neydi bu hayal. Belki de düşlediğim bu sessizliğin, yoksunluğun içinde her şeye inat mutlu, özgür bir masalın içinde olabilmeyi aslında.

Aynaya baktığımda evet ben bir kuştum. Tekrar dünyaya gelseydim yine kuş olmalıydım dedim kendi kendime. Kuş olmayı seçersem kendimi de seçmiş olurum aslında.

Ürkek, kırılğan, masum....

Denizin ve derenin el ele tutuştuğu, içinde yakamozlarla gümüşe benzettiğim balıkların oynadığı, arkasında yeşilin her tonunun size "merhaba" dediği ağaçların kıyısında iki katlı bir evin balkonuydu yuvam. Arkadaşlarım kim miydi? Balkonumdan gördüğüm balıklar, kelebekler, ağaçlar, bulutlar ve kocaman gökyüzü.

Mutlu olduğum, çocuklarımı kanatlarımin altına aldığım küçük bir kuş yuvası. Öyle çok büyük hırslarım yoktu. Bu kuş yuvasının çok küçük olması hiç önemli değildi. Önemli olan çocuklarımin benimle olmalarıydı. Belki de annemi, babamı oldukça erken kaybetmiş olmam nedeniyle aile benim vazgeçilmezimdi. Benim ailem yoktu. Belki o sıcaklığı çok hissedememiştim, onların kanatlarının altında olamamıştım ama çocuklarımin bir ailesi vardı.

Her sabah onları beslemek için uçup onlara yiyecek bulmak, korumak kollamak onlar için her şeyi yapmak. Elbette zorluklarına da katlanırdım. Yırtıcı kuşlardan, onlara yapılacak kötülüklerden korumak adına o küçücük bedenim bir aslan kadar büyürdü. Yuvam, o minicik kuş yuvası benim için kocaman bir dünyaydı, yaşamıydı, yaşamımdı.

Özgürdüm ama yuvama karşı hissettiğim duygularıyla bir taraftan da o kadar tutsak.

Beni her yerde görebilirsiniz. Gezmeyi, özgürce uçmayı çok severim. Sahilde, sokak aralarında, parklarda...

Ben ve gökyüzü sonsuzmuşuz gibi geliyordu bana.

--Kafese koymayın, tutsak etmeyin beni!...

Beni kafese koymak yaşarken öldürmek gibi bir şey. Yaşayamam. Mutlu olamam. İnsanlar isterlerse en güzel yiyecekleri versinler yine de özgürlüğümünden vazgeçemem. Ben kendi yiyeceklerimi bulur, emeğimle yaşayabilirim. Ama beni tutsak ederseniz benim kanatlarımin kırmış olursunuz. Dünyayı sizin istediğiniz gibi yaşamaktan hoşlanmıyorum. Kanat çırpmanın güzelliğinden yoksun bırakmayın beni.

Sizce de ben;

Yüreğinize, düşüncelerinize, özgürlüğünüze ambargo koyan, sizi içinize kapatan, tutsak edenlere karşı

Uçuşu, kaçışı, barışı, özgürlüğü hatırlatmıyor muyum?

Mutlu olduğum zamanlarda çıkardığım sesler bir annenin en güzel ninnisi gibi gelir insanlara. Arkadaş canlısı olduğum söylenir. Doğrudur aslında. Elde tutulmayı sevmeyen, soğuktan nefret eden ben hep sıcacık bir ortamda yaşamak isterim. Kim bilir belki de yaşadığım kasabanın çok soğuk olmasıdır sığacağı çok sevmemim nedeni.

İnsanlar hep özenmiştir aslında bana. İki ayağımın üstünde durma çabama. Yaşadığımız dünyada onca olumsuz ve kötülüklerle karşı dimdik ayakta olmak. Bunu ben denge olarak görüyorum. Ne olursa olsun yıkılmadan, engelleri tek tek aşarak, vazgeçmeyerek yol almam. Bu benim için çok önemli. Aynı güven ve özgürlük gibi

Ben bir kuşum,

Kimseye kötülük etmeyi sevmeyen, herkesi sevmek için bir neden arayan, paylaşmayı seven, iç güdülerimle hareket edip yolumu bulmaya çalışan ben.

Evet ben bir kuşum,

Bir masalın içindeydim. Şimdi yola çıkma vakti.

Sınırsızca denizleri yemyeşil ovaları görmek, rüzgârın esişini yüzümde hissederek özgürce uçup tüm kötülükleri geride bırakarak Kanatlarımdaki maviyi ve yeşili de yanıma alıp, gökyüzünde süzülmenin güzelliğiyle

Şimdi Gitme vakti...

SADECE KEDİ

Bugün sokağa çıktığımda gördüm bu kediyi.

Ne düşünüyordu acaba. Buz gibi bir havada üşüyor muydu, karnı aç mıydı ?

Yerdeki yaprakların çokluğuna inat, onun yalnızlığını anlatıyordu. Gözlerinin ışığı sönmüş, ürkek...

Hissettiğim duygu kedinin terk edilmişliği çaresizliği ve yalnızlığı.

Adı üstünde, evinin sokak, yatacak yerinin bir merdivenin basamağı olan sokak hayvanı.

Sevgiye, ilgiye aç. Bir ismi bile olmayan. Herkes için bir kedi. İsimsiz bir kedi.

Sokakta kim bilir ne tehlikelerle karşı karşıyadır. Belki de bir arabanın altında kalacak. Açlıktan, soğuktan ve en korkunç olanı da bir insanın şiddetiyle yaşamı son bulacak. Her gün tehlikenin tam ortasında yaşamaktır kaderi.

Hasta mı acaba ? Ağrıyan bir yeri var mıdır ne yer, ne içer, nasıl yaşar soğukta?

Bu soruların sokak hayvanları için bir cevabı yok.

Sokak hayvanı olmak işte böyle bir şey. Şansı varsa yarını olan, kimsesiz sessiz, sözsüz...

Bu duygularla evimdeki kedim geliyor aklıma. Aslında kedim değil de bir ismi olan Bal Kaymak .Sevgiye boğduğumuz ,ailemizin bir üyesi olan Bal Kaymak.

Sokak hayvanlarının aksine değer verdiğimiz sıcak yatağında yaşam endişesi olmayan, tehlikelerden uzak, hasta olduğunda iyileştirilen, karnı tok gülümseyen şanslı bir Bal Kaymak.

Uzun zamandır onları görmezden geldik. Farkına varmadık. Ancak son yıllarda Türkiye’de hayvan sevgisinin arttığını düşünüyorum .İnsanlar ellerinde mama ve sularla sokak hayvanlarını beslemeye çalışıyorlar. Birçok yeni hayvan dernekleri açılıyor .Ama bir taraftan da sokak hayvanlarını sahiplenip bir zaman sonra bakamayarak sıklıkla sokağa bıraktıklarını da görüyoruz.

Yaşadığımız dünyada her canlının yaşam hakkı vardır. Bizler onları sevmeli, korumalı ve bu haklarını ellerinden almamalıyız.

İnanıyorum ki böylesi dünya çok daha güzel olacak...